

gik Udtalelserne og Ønskerne i saa forskellige Retninger, at der ikke blandt Landets Sogneraad blev Flertal for noget enkelt positivt Forslag til Ændring i Loven.

Af Landets 1,141 Kommuner foreslog kun et lille Mindretal at udvide Grænsen for det frie Skøn, og det er en Kendsgerning, at den Grænse, som Loven fastsætter herfor, er saa høj, at over Halvdelen af de kommunale Skatteydere i mange Kommuner allerede er under Grænsen for det frie Skøn.

Et *Mindretal* (Berntsen, Jørgen Jensen, N. C. Jensen, N. P. Jensen (Randers A. 4. V.), Pedersen-Nyskov og Sandbæk) kan derfor ikke tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om at udvide Grænsen for det frie Skøn. Derimod tilraader Mindretallet at gøre Bevægelsesfriheden større, og i Overensstemmelse med det ved Ligningskommissionernes Fællesmøder i 1907 og 1909 fremsatte Ønske foreslaar man under Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 at forhøje Tillægs- og Nedsættelsesprocenten til henholdsvis 35 og 75.

Endvidere anbefaler Mindretallet Lovforslagets Bestemmelse om at inddrage under Erhvervsbeskatningen de Indtægter, der oppebæres som Vederlag for selvstændig Ledelse af Aktieselskaber og lignende Selskabers Erhvervsvirksomhed, medens man ikke kan tilraade ogsaa herunder at medtage kommunale Funktionærer, da disse som oftest paabyrde Opholdskommunen betydelige Udgifter til Skolevæsen m. m.

Et *andet Mindretal* (J. Andersen, Borgbjerg, Jacob Christensen, Hauge, Keiser Nielsen og K. Pedersen) slutter sig til det forelagte Lovforslag og kan derfor anbefale dets Vedtagelse i uforandret Affattelse. Den udvidede Fradrags- og Tillægsbestemmelse er noget videregaaende end vedtaget paa Ligningskommissionernes Fællesmøder 1907 og 1909, men i denne Forbindelse maa det erindres, at Ligningskommissionerne samtidig krævede det „frie Skøn“

udvidet til 1,500 Kr. i Købstæderne, medens Forslaget for Købstædernes Vedkommende kun udvider den skønsmæssige Ansættelse til Indtægter indtil 1,200 Kr.

Lovforslagets Bestemmelser angaaende Ændringer i § 10 maa man ligeledes tilraade vedtagne uforandrede, da det herved tør forventes, at Kommunerne kunne undgaa at gaa til andre Foranstaltninger til Opnaaelse af det tilsigtede Formaal.

En Ændring i Reglerne for Beskatning af militære Personer har Flertallet ment laa udenfor Udvalgets Bemyndigelse. Mindretallet maa derfor afstaa fra at stille Ændringsforslag herom.

Der vil sikkert ved Gennemførelsen af Lovforslaget blive tilvejebragt Muligheder for, at de kommunale Ligningsmyndigheder under de i øvrigt nugældende Beskatningsforhold ville blive i Stand til at foretage en retfærdigere Skatteligning indenfor hver enkelt Kommune; andet og mere har neppe været tilsigtet med Forslaget. En mere gennemgribende Reform af hele Skattespørgsmaalet navnlig vedrørende Forholdet mellem Staten og Kommunerne, saaledes at Skattebyrden til Løsning af egentlige Samfundsopgaver ikke som hidtil skal falde saa uensartet og uretfærdigt i de forskellige Kommuner, bør snarest muligt gennemføres som alt paakrævet af Sogneraadforeningen og den danske Købstadforening.

Et *tredje Mindretal* (A. P. Andersen, Holm og Wulff) finder ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at foretage nogen Forandring i den kommunale Skattelov af 15. Maj 1903, og maa derfor modsætte sig Forslaget, som det foreligger.

Da det af Mindretallet (Berntsen m. fl.) stillede Ændringsforslag imidlertid er en Forbedring af Forslaget, anbefaler Mindretallet at støtte det nævnte Ændringsforslag, idet man i øvrigt forbeholder sig sin Stilling til 3die Behandling.

I Henhold til foranstaaende stilles følgende